

TÖRTÉNET A MESTERRŐL ÉS TANÍTVÁNYÁRÓL

Azt mondta a Mester:
„Ez még csak a kezdet:
holnap megkínoznak
s keresztre szögeznek.”

A legjobb tanítvány,
Péter ezt felelte:
„Akkor veled együtt
vonnak a keresztre.”

Az utcán a jó nép
már bömbölt és tombolt,
vért, kint akart látni,
szörnyen izgatott volt.

Azt mondta a Mester
kedvenc Péterének:
„Senki sem feszít fel
a keresztre téged.

Kakas egyet sem szól
amíg — bárhová bujssz —,
holnap három ízben
engem el nem árulsz.”

Elfogták a Mestert
még azon az éjen —
híveit hajszolták
ingó fáklafényben.

Péter egy olajfa
törzséhez simulva
várta, hogy a jó nép
lehiggadjon újra.

Cserepés ajakkal
rúgta a fa kérget,
keserű ízt érzett,
innen tudta: él még.

Arra ment egy rabbi
szolgálóleánya:
„Nem te vagy a Mester
leghűbb tanítványa?”

„Hogyha ismerném őt”
— válaszolta Péter —,
„verjen meg az isten
nyavalyatöréssel.”

Azután betért egy
ires istállóba,
feküdt s a szalmát
fejére szórta.

A kalmár cselédje
tlott ott benne,
lörnyi trágával
mön lötytyintette.

„Te is közülük vagy!”
„Nem! Nem!” — sírta Péter —
„Ha hazudok, önts le
újra trágávaléval.”

S amikor szakállát
mosta a patakban,
jött egy pásztor s így szólt:
„Ez is azokkal van!”

Ekkor történt meg, mit
haláláig restelt:
Péter megtagadta
harmadszor a Mestert.

Máris érces torkú
kakas kukorékolt,
a keleti égen
felsejlett egy fényfolt.

Emlékezett Péter
a Mester szavára,
és zokogni kezdett,
hol senki sem látta.

Gyengeségét és a
kakast is okolta,
s reggelre magát mély
álomba zokogta.

Ez volt az a bús nap,
melynek nincsen párja,
ekkor ítélték a
Mestert kinhalátra.

Megalázták lélkét,
meggyötörték testét,
s három óra tájban
keresztre szögezték.

Hogy ott volt-e Péter,
arról nem szól írás,
de mondják: szívéből
szakadt fel a sírás.

Háromszoros bűnét
bánta háromszázszor,
haláláig félt a
kakasrikoltástól.

Felriadt, ahányszor
közelgett a hajnal,
s fülét betömökölte
olvasztott viasszal.

Árulása égi
kegy folytán elévült —
ő a szikla, melyre
az Egyház felépült.

TÖRTÉNET MÓZESRŐL ÉS AZ ÍGÉRET FÖLDJÉRŐL

Nébó hegy
Mózes egy bácsi,
Szép az idő?
messziről látni,

Lent a roppa
lassan hőó, Jordán
halak fickándög,
s fénykörifodrán,

A túlparton szőlő
majmok pátek,
árnyas völgyek,
Kánaán. Verkek,

Vig városok nyújí
termékeny meak,
tavon kócsag, folyó
legelők. Ikk,

Mózes gyulladt szer
könnyel megteli
mégis lát mienent, a
tengerig.

Ez az ország az Ígéret
Földje, ez a cél —
ide hajszolta a népet
mint vezér.

Fehér fagyban, rőt melegben,
szomjas pusztaság
poklában vonultak negyven
éven át.

Közben hányszor fordult, torzult,
balydult fel a nép,
imádtá az aranyborjút:
istenét.

Ő is botlott egyszer-másszor
negyven év alatt:
nem hitte, hogy a sziklából
víz fakad.

Piszga csúcsán Mózes bácsi
igen messze lát:
próbálja szemébe zárni
a hazát.

Bűne folytán nem mehet be,
csupán nézheti,
tudja, már csak néhány perce
van neki.

Könnye csordul, mégse szökne
végzete elől:
így szebb az Ígéret Földje,
messziről.